

הצדפה השחורה

עמי מזרח אסיה

לפני שנים רבות חיה על שפת הים אישה זקנה בודדת. היא גרה בבקתה קטנה, כל כך רעועה שפלא היה כי לא מתמוטטת. לא היה איש לזקנה, לא ילדים ולא קרובים. כדי לא למות מרעב היא אספה דגיגים קטנים שהגלים זרקו על החול, בישלה ואכלה אותם. אך בזמן סערה הזקנה לא העזה להוציא את אפה מהבקתה שלה כדי לחפש דגה. ימים שלמים נשארה רעבה בבקתה, ויצאה רק כשהים נרגע. אז הייתה אוספת קצת דגים ולהסקה לוחות עץ, שהגלים זרקו על החוף. לילה אחת באה סערה איומה. גשם חזק ירד, ברקים קרעו את שמיים, רעם הרעיד את האדמה כאילו סוף העולם בא. הזקנה נעמדה בפינה של הבקתה וחיכתה שמזג האוויר יירגע. ופתאום בא משב רוח כה חזק שכמעט והעיף את הבקתה

כולה, ובאותו זמן מישהו דפק בדלת. הזקנה נבהלה עד מוות אך בכל זאת ניגשה לפתוח את הדלת. אולי מישהו מחפש עזרה או מחסה. היא פתחה את הדלת וראתה – על הסף מונחת צדפה שחורה גדולה. מהחריץ הצר שבין חצאיה זרח אור חזק ומסנוור.

הזקנה הרימה את הצדפה, שמה על השולחן וחזרה כדי סגור את הדלת, אך אז נשמע קול מרחוק "אל תסגרי את הדלת. אפצה אותך ביד רחבה!"

הזקנה עזבה את הדלת ובאותו הרגע הסערה

שקטה. לא נראו יותר ברקים בשמיים, הים נרגע, ואת הבקתה מילא אור כזה שהזקנה עוד לא ראתה. האור יצא מתוך הצדפה הגדולה השחורה, שהתחילה להיפתח באיטיות, כאילו פרח ענק שחור.

וכשהחצאים של הרכיכה נפתחו לגמרי הזקנה יכלה בקושי לעמוד על רגליה מרוב התפלאות. בתוך הצדפה שכבה ילדה בעלת שערות זהב ועיניים כה מבריקות שלא רואים אצל בני-אדם. אך במקום

רגליים היה לה זנב של דג, מכוסה ביהלומים ובפנינים וורודות. הזקנה שמחה מאוד כשראתה את הילדה. היא ריפדה סל גדול בעלי גרניום צבעוניים ושמה בו את האורחת. את הסל העמידה תחת החלון, כדי שיפלו עליו קרני השמש הראשונות וכדי שהילדה תוכל לראות ביום את הים. אחר כך בעצמה שכבה לישון, שמחה שבא סוף לבדידותה. כשהזקנה נרדמה הדלת נפתחה ולבקתה נכנסה בתולת ים יפהפה, בעלת כתר פנינים לראשה. היא התכופפה מעל הילדה, לקחה אותה על ידיה, האכילה והשכיבה בחזרה. עם שחר בתולת הים הביטה בעצב על הילדה, בשקט ניגשה למיטת הזקנה, שמה לידה חופן פנינים לבנות ולחשה בקול הנשמע בקושי "תודה לך, סבתא, שהסתרתי את בתי מהמכשף הרע, שהכניע את הממלכה שלי וגירש אותי. תשאירי אותה אצלך למשך שלושים ימים ושלושים לילות ואני אגמל אותך ביד רחבה עבור כך." כך אמרה מלכת הים ונעלמה מיד.

בבוקר הזקנה התעוררה וראתה את הפנינים שאורחת הלילה השאירה. אך אלה לא היו לה כלל

נחוצות. היא רק יצאה לחוף הים, אספה שם את הדגים

שנזרקו בסערה ויכלו

להספיק לה לימים רבים.

כל היום היא התעסקה עם הקטנה. וכשירד הלילה שוב

נפתחה הדלת ובתולת הים

המלכה נכנסה שוב. היא

האכילה את הילדה,

השאירה לזקנה עוד חופן

פנינים ועם שחר נעלמה

כאילו ענן עשן מעל הים.

הזקנה שמרה על הילדה

הזהובה במשך שלושים ימים ושלושים לילות אך

כשהגיע הלילה האחרון לא נשכבה לישון. היא

חיכתה לבתולת הים. בדיוק בחצות נפתחה הדלת

ומלכת הים היפהפה עם כתר פנינים לראשה

נכנסה לבקתה.

"באתי לקחת את בתי" אמרה "טוב הלב שלך הכניע את המכשף הנבזה. אילו לא לקחת אליך

את הצדפה השחורה ולא השארת את דלתך פתוחה, לא היינו יכולים להשתחרר מכישוף שלו.

לכן אני רוצה לגמול אותך בעושר, סבתא!"

והמלכה הושיטה לזקנה את כתר הפנינים שלה.

הזקנה הודתה מכל הלב על המתנה המלכותית

אבל אמרה "קחי את הפנינים שלך, יפתי, הן לא

נחוצות לי. אם את באמת רוצה לגרום לי נחת,

תרשי לי מדי פעם לראות את בתך הזהובה."

מלכת הים חייכה, הניע לזקנה בראשה, ועוד לפני

זריחת השמש נעלמה יחד עם בתה.

מאותו יום הזקנה כל בוקר הייתה מוצאת על החוף

שפע של מזון. וכשהים נעשה חלק כמו זכוכית, היא

הסתכלה דרך המים השקופים וראתה את הילדה

בעלת שערות זהב ועיניים נהדרות, עם זנב מקושט

בפנינים ויהלומים.

ואז הייתה הזקנה אומרת "איזה יום נהדר היום!"